

Aanzet

Wijkkrant voor en door bewoners van Hoograven, Tolsteeg, Rotsoord & Bokkenbuurt

WOORDEN UIT HET HART

DICHTERES OEKE KRUYTHOF EN HAAR JULIANAWEG

ÉCHT CONTACT

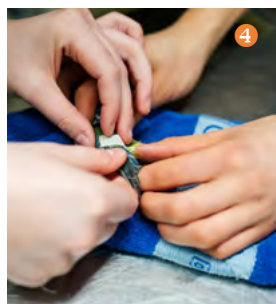
*Verbinding begint
in je eigen buurt*

DE KLANKSTEEN

*Het muziekpodium
bestaat 12,5 jaar*

IFTAR IN HET BUURTCENTRUM

*Over het eten en het
samenzijn*

ACHTER DE SCHERMEN BIJ DE VOGELOPVANG

tekst en fotografie: Niels Spinhoven

De lente zit in de lucht! Met het ontwaken van de natuur komt ook Vogelopvang Utrecht uit zijn winterslaperij. Wat gebeurt er achter het hek van Rotsoord 24a? Aanzet kijkt mee over de schouders van vrijwilliger Kim en haar collega's Aileen, Britta en Melvin.

- 1 Kim woont in Lunetten en werkt als beleidsadviseur bij de universiteitsbibliotheek. Afgelopen zomer bracht ze een vogel bij de opvang. Van het één kwam het ander en inmiddels heeft ze er alweer een halfjaar als vrijwilliger op zitten. Ze draait nu, als het haar past, een weekenddienst en straks als het drukker wordt ook avonddiensten. Ze houdt van dieren én van nieuwe dingen. Hier, zo zegt ze, leert ze elke dag iets nieuws.
- 2 Bij de poort meldt zich iemand met een gewonde houtduif. Kim en Melvin kijken in de doos en zien meteen: dit is een 'guusje'. Dat is slecht nieuws voor de duif. Het zwaar gehavende dier gaat zo snel mogelijk naar Guus Blokland, de arts van Dierenkliniek Hoograven. Hij zal de vogel laten inslapen om zo onnodig lijden te voorkomen.
- 3 4 Ondertussen behandelt Aileen een pimpelmees met een vleugelblessure. Ze legt met hulp van Britta een mini-mitella aan om de gekwetste vleugel rust te geven.
- 5 Aileen laat Kim zien hoe patronen op duivenvleugels wijzen op ondervoeding. De stadsdieren nestelen op donkere plekken en eten eenzijdig. Het hierdoor veroorzaakte kalktekort leidt tot fragiele botten en dus breuken. De Vogelopvang besteedt veel tijd aan het opleiden van vrijwilligers, vertelt Kim. Er worden vaak lezingen over vogels gegeven, zoals binnenkort over de gierzwaluw.
- 6 7 Er wordt weer een doos binnengebracht, dit keer met een ekster. Het dier is tegen een ruit gevlogen en ligt in een onnatuurlijke houding op apegapen. Weer een guusje zo lijkt het, maar Aileen ziet kansen. Ze heeft een soortgelijk geval eerder meegemaakt en wil de zwart-witte vogel een kans geven. Ze geeft met hulp van Kim een vochtinjectie, waarna de ekster in een donker hokje mag bijkomen.
- 8 Britta verzorgt de poten van een meerkoet. Op de kooi staat een waarschuwing dat het dier gevaarlijk pikt. En terecht, zo blijkt. De meerkoet verzet zich fanatiek tegen zijn gevangenschap en moet stevig vastgehouden worden, terwijl het verband wordt verwijderd. En dan is het alweer bijna 16.00 uur, sluitingstijd.

Kort nieuws

PROEF MET VERVOER OVER HET WATER

De gemeente wil meer spullen over het water naar de binnenstad vervoeren. Om te onderzoeken hoe dat het beste kan en met welke goederen, wordt sinds februari een proef gedaan vanaf het terrein naast de bedrijfsloods aan de Verlengde Hooggravenseweg 223, grenzend aan het Stadsbedrijf. Deze proef duurt anderhalf jaar.

BENEDEN = OPEN

In februari is aan de Saffierlaan BENEDEN geopend. Op de plek van het onlangs gesloten Kaffeetaria, zit nu een ontmoetingsruimte waar iedereen welkom is voor wat drinken en huisgemaakte appeltaart. Ook is er plek voor het organiseren van maatschappelijke activiteiten, neem daarvoor contact op met swsutrecht@gmail.com. BENEDEN is open van dinsdag t/m zaterdag 10.00-16.00 uur, zondag 11.00-15.00 uur.

SAMENSPEELOCHTEND

Peuteropvang Schatkamer van Kind&co ludens organiseert sinds kort op woensdagmorgen een samenspeelochtend. Kinderen van 1,5 tot 2,5 jaar oud en hun ouders kunnen vrij spelen, zingen, bewegen en hebben een gezamenlijk eetmoment. Kinderen leren zo samen spelen en ouders komen met elkaar in contact. Iedere woensdagochtend, 9.00-11.00 uur, Camminghaplantsoen 49.

UKKIE UURTJE

Een kind dat elke dag 15 minuten wordt voorgelezen leert duizend nieuwe woorden in een jaar. Daarom is Bibliotheek Hoograven in maart gestart met het Ukkie Uurtje. Elke maand wordt er voorgelezen voor de allerkleinsten (0-2,5 jaar). Het eerstvolgende uurtje is woensdag 7 april, 11.30-12.30 uur.

ROMMELMARKT 28 MAART

Op 28 maart organiseert Scouting Hoograven de jaarlijkse rommelmarkt. Speelgoed, kleding, elektronica, antiek en keukenbenodigdheden, er is van alles te vinden bij de Verlengde Hooggravenseweg 225. Of drink een kop koffie, laat je (kind) schminken, waag een gok bij het rad van avontuur of grabbel een prijs. De markt is van 10.00 tot 14.00 uur. Meer info op: scoutinghoograven.nl/bazaar.

OP DE KOFFIE BIJ... KAPSALON YORK

tekst: Jos de Groot fotografie: Dolf de Meijer

In deze nieuwe rubriek gaat Aanzet op de koffie bij een ondernemer in de wijk. Deze keer: Noushin en Pari van Kapsalon York.

Voor een familiekapsalon is een koffie-pauze op vaste tijden nog niet zo eenvoudig; er kunnen immers altijd klanten binnenvallen. Noushin en Pari weten er alles van. Kapsalon York aan het Smaragdplein bestaat al zo'n tien jaar en sinds drie jaar zijn ze samen eigenaar. "De zaak gaat altijd om 9.00 uur open. Een half uur eerder zijn we aanwezig en dan nemen we snel even een koffie of thee. Om 15.00 uur hebben we nog zo'n moment."

Pari: "In de ochtend drink ik één of twee koffie. Daarna alleen water met gember, citroen en munt." Noushin: "Elke ochtend maak ik voor mezelf een kannetje thee, daar doe ik dan de hele dag mee. Een speciale thee uit ons geboorteland Iran. Het is echt héérlijk, Lahijan-thee heet het."

En een koekje erbij? "Nee, koekjes dat is iets wat we hier hebben geleerd", zegt Pari. "Bij koffie nemen we bonbons of chocola. Bij thee dadels, gedroogde vijgen of rozijnen. Suikerklontjes doen we in de thee, maar ook wel direct in de mond als we theedrinken."

Al gauw komt het gesprek op hun geboorteland en de bloedig neergeslagen volksopstand.* Het grijpt ze erg aan. Onze kerheid, ongerustheid en stress. Noushin: "Ik ben zo blij dat ik kan werken, dat is een

afleiding voor me. Op zondagavonden ben ik helemaal kapot. Van het bellen, het lezen van kranten, televisiekijken, me zorgen maken." Bellen naar Iran is inmiddels soms weer mogelijk. "Maar je moet op je woorden passen want er wordt altijd meegeluisterd. Je familie daar kan ermee in de problemen komen."

Gelukkig zijn er de collega-winkeliers en de vaste klanten. "We hebben echt supergoede steun gehad. Ze komen met bosjes bloemen langs en zeggen dat ze aan ons denken. Soms met een knuffel en laatst had iemand taart voor ons gebakken. Heel lief."

Als het even kan gaan ze demonstreren voor een vrij Iran. Vorige maand ging de kapsalon zelfs een zaterdag dicht, omdat ze naar een demonstratie in München gingen. "We vinden dat je je stem móet laten horen."

En mocht Iran ooit weer een vrij land worden dan weten ze al wat ze gaan doen: "Dan gaan we een hele week lang gratis gebak weggeven, zeker weten!"

* Noot van de redactie: dit interview werd afgenomen vóór het begin van de Amerikaanse-Israëlische aanvallen op Iran.

tekst: **Emily Palmer** fotografie: **Marleen Schlichting**

We vragen wel hoe het gaat, maar we luisteren niet vaak naar het antwoord. Minke Buizer uit Hoograven maakt een podcast over verbinding, met de titel *Gaat wel goed, toch?*. Ze voert diepgaande gesprekken met experts en gaat ongemakkelijke experimenten aan om te onderzoeken hoe je écht contact maakt met mensen, bijvoorbeeld in je wijk.

Hoe kwam je erbij om deze podcast te maken?

"Ik stond op een verjaardag midden tussen vrienden, na een periode van veel thuis zijn, en niemand vroeg: 'Hoe gaat het met je?' Ik voelde me eenzaam – met al die mensen om me heen. Op dat moment besloot ik mijn hart te volgen. Ik heb mijn baan opgezegd om deze podcast te maken; dit is echt iets wat ik per se wilde doen. Leren hoe we echt met elkaar kunnen verbinden, om zo iets te doen tegen eenzaamheid.

Voor mijn werk als organisatieadviseur had ik ook podcasts gemaakt en vragen stellen is mij niet vreemd. Maar dit

moest een kwetsbare podcast worden en niet zomaar een interview. Ook moest het toegankelijk zijn voor een breed publiek. Dat mensen iets aan de tips hebben en denken: o, zo moet het!"

In de eerste aflevering interview je gelukpsycholoog Merijn Ruis. Hij is een veelgevraagd spreker. Wilde hij zomaar meewerken?

"Het eerste wat hij zei, was: 'Ik doe eigenlijk geen podcasts meer, maar dit is zó'n belangrijk onderzoek.' Ook alle andere experts wilden graag meewerken. Wist je dat de helft van alle volwassenen zich eenzaam voelt? En 90% van de mensen vindt het eng om een praatje met een vreemde te maken. Deze podcast heeft als doel om mensen ervan bewust te maken hoe belangrijk het is om even aan elkaar te vragen hoe het gaat."

GAAT WEL GOED, TOCH?

Hoe doe je dat eigenlijk, een onbekende aanspreken?

"Van Merijn Ruis heb ik geleerd dat je kunt vragen: Hoe is jouw dag tot nu toe? Of: Hoe gaat het vandaag met je? Dat maakt

het concreet en dan spreken mensen meer vanuit hun hart. Ik merkte wel dat mensen je soms een beetje wantrouwend aankijken als je ze

aanspreekt, dus ik zeg er maar direct bij dat ik ze niks wil verkopen."

En als iemand geen zin heeft in een praatje?

"Uit onderzoek is gebleken dat we bijna altijd gelukkiger worden van een praatje. En toch wachten we allemaal tot de ander begint. Dan gebeurt er dus niks. In het begin vond ik het ook ongemakkelijk, maar inmiddels spreek ik makkelijker mensen aan. Het ergste wat je kan gebeuren, is dat je afgewezen wordt. Maar zoals Merijn Ruis zegt: je bent uit je comfortzone gestapt, en de wereld blijft draaien."

Wat is een andere belangrijke les die je leerde?

"Als mensen zich met elkaar verbonden voelen, dan is er meer vertrouwen onderling en dan werken en leven mensen fijner.

Ze voelen zich veiliger. Hoogleraar Anja Machielse stelt in een van de afleveringen de vraag: 'Wanneer voel je je thuis als je terugkomt van vakantie? Is dat als je Nederland binnenkomt, of als je je stad in rijdt, of je straat, of pas achter je voordeur?' Ik realiseerde me dat ik me inderdaad thuis voel als we van de Hooft Graaflandstraat de drempel over rijden, de Karperstraat in."

Wat kunnen we doen om van onze buurt ons thuis te maken?

"Leer je burens kennen! Ga het gesprek aan. En besef: ja, de ander zit erop te wachten. Vraag bijvoorbeeld: Ik ben nieuwsgierig, hoe is het met je? Als je het spannend vindt om bij iemand aan te bellen, neem dan koekjes mee. Of deze Aanzet!"

Luister de podcast *Gaat wel goed, toch?* via Spotify en Apple podcasts. In aflevering 1 en 8 spreekt Minke mensen in de wijk aan: gaatwelgoedtoch.nl.

HAND IN HAND DANSEN MET BUURTGENOTEN

tekst: **Simone de Bruijn** fotografie: **Marleen Schlichting**

De 23-jarige Julia Weijer merkte dat ze door het wereldnieuws steeds negatiever werd. Dat bracht haar tot een besluit: meer verbinding dicht bij huis zoeken. Zo organiseerde ze een buurtontmoeting waar honderd mensen op af kwamen. "We dansten met z'n allen hand in hand, dat was prachtig."

Julia woont aan de 't Goylaan en studeert Communicatie aan de Hogeschool Utrecht. Julia omschrijft zichzelf als een van nature optimistisch persoon. "Ik heb een sterk gevoel om de wereld te verbeteren en om mensen te inspireren. Dat gevoel raakte een beetje in de knel. Het wereldnieuws greep me aan en ik vroeg me af waar het met de wereld naartoe ging. Dat was voor mij een reden om bewust verbinding op te zoeken."

"Ons doel was om meer jongeren aan te spreken en dat is gelukt."

IMPACT

Die verbinding zocht ze in eerste instantie als onderdeel van haar studie in de minor 'Impact – Maatschappelijke verandering door creativiteit'. Julia: "Ik ging daarbinnen aan de slag met het onderwerp verbinding. Ik ging me eerst inlezen in wat verbinding betekent. Uit onderzoek blijkt dat 1 op de 5 Nederlanders zich minder verbonden voelt. Ook brengen mensen gemiddeld 5 uur per dag op hun telefoon door. Alles wat er in de wereld gebeurt komt dus continu binnen. Dat maakte me nieuwsgierig: wat gebeurt er als je niet meer uitzoomt, maar juist inzoomt? Verbinding begint namelijk dicht bij jezelf: de mensen om je heen, de buurt waarin je woont."

BUURTHUIS EN DOCUMENTAIRE

Julia besloot om het buurthuis aan de 't Goylaan te bezoeken. "Ik vond dat eerst niks voor mij, vond het prima in mijn bubbel. Maar ik merkte dat het een leuke plek is. Ik ging erheen om te praten met anderen en om mee te doen aan activiteiten. Ik heb er een paar keer gekookt, bijvoorbeeld tijdens kerst." Julia werd zo

blij van de verbinding die ze vond, dat ze besloot om er ook een documentaire van te maken: *Inzoomen in een wereld die uitzoomt*. "Ik heb daarvoor buurtgeno-

ten bij hen thuis geïnterviewd over de betekenis van verbinding. Dat leverde bijzondere gesprekken op."

BUURTONTMOETING

Daar bleef het niet bij. Julia besloot om een buurtontmoeting te organiseren, afgelopen januari. Met succes: zo'n honderd mensen waren aanwezig. "Ik organiseerde dat samen met Zaineab, sociaal makelaar in de wijk. We hadden budget vanuit het Initiatievenfonds van de gemeente en konden daardoor schminck, een sjoelbak en lekker eten regelen. Ons doel was om meer jongeren aan te spreken en dat is gelukt. Zo kwam er een jongen die net was verhuisd en nog niemand kende."

SAMEN DANSEN

Tijdens de buurtontmoeting gebeurde er iets bijzonders: buurtgenoten gingen hand in hand dansen. Julia: "Een dansgroep introduceerde de Dabke, een volksdans uit het Midden-Oosten. We dansten in een kring met alle aanwezigen: verschillende culturele achtergronden, jong en oud. Op dat moment voelde ik zó de verbinding. Ik kreeg er tranen van in mijn ogen." Julia was niet de enige; van meerdere mensen kreeg ze terug hoe bijzonder het was.

POSITIEVER

Julia merkt door de verbinding dat ze positiever in het leven staat. "Ik ben uit mijn bubbel gestapt en dat heeft een positieve invloed. Ik focus meer op wat mooi is, in plaats van op negativiteit. Natuurlijk kan ik daar niet altijd omheen, maar het heeft niet meer de overhand. Ik denk ook niet dat mensen de verbinding kwijt zijn, je moet alleen anders leren kijken door in te zoomen."

Het buurthuis is inmiddels vast onderdeel van Julia's leven geworden. "Ik ga binnenkort naar het intercultureel iftardiner en ik heb er vrienden gemaakt. Ik kan het iedereen aanraden."

DE JULIANAWEG – HET GEDICHT

tekst: Paul Ahsmann fotografie: Marleen Schlichting

Meer dan tachtig jaar woont dichteres Oeke Kruythof aan de Julianaweg. Haar verbondenheid met de straat kreeg onlangs een blijvende plek in de vorm van een openbare ode.

Utrecht staat bekend om zijn poëzie in de openbare ruimte en herbergt meer dan tweehonderd muurgedichten en straatgedichten, met als bekendste initiatief *De Letters van Utrecht* in de straatstenen in de binnenstad. Sommige van die gedichten hebben betrekking op de straat of buurt waar ze op de muur afgedrukt staan. Nu is er ook een gedicht over de Julianaweg.

In dit gedicht, dat eigenlijk een ode is, klinkt de liefde voor deze weg heel duidelijk door. En ook dit gedicht heeft zijn plek gevonden op straat, op de Julianaweg. Vlak bij het huis van de dichteres: Oeke Kruythof.

GEBOORTEHUIS

Het komt niet vaak voor dat iemand een leven lang leeft op één plek, maar voor Oeke Kruythof is dit een vanzelfsprekendheid. Ze woont al vanaf haar geboorte in een van de weinige huurhuizen van de Julianaweg, vlak bij de Diamantweg, en als het aan haar ligt blijft ze hier tot in lengte van dagen wonen.

Toen in 1935 de woningen van de Juliana-weg werden opgeleverd, waren vader en moeder Kruythof dolblij met hun nieuwe huis. Een moderne en ruime woning, mét een achtertuin. Hun eerste woning als kersvers gezin. Al snel kwamen er kinderen. Dochter Oeke werd geboren in 1938 en in 1940 volgde de tweede dochter, Els.

Oeke kon altijd al goed leren. Na het behalen van haar onderwijsakte lag het voor de hand dat ze onderwijzeres werd, maar Oeke kwam er op de kweekschool achter dat het niets voor haar was om les te geven én om orde te houden in een klas van zo'n dertig kinderen. Ze ging eerst werken als beambte bij de Provincie Utrecht en later, na een onderbreking van een half jaar toen ze als au pair in Belfast woonde, ging ze werken als bibliothecaresse in de wetenschappelijke bibliotheek van het Hubrecht Instituut.

HERINNERINGEN

De Julianaweg kende in de eerste jaren veel jonge gezinnen, die een heel hechte gemeenschap vormden. Katholieken en protestanten, ze gingen heel goed met elkaar om. Dat was in die tijd niet vanzelfsprekend.

Het was een gevarieerde straat waar de bakker een winkel had en de slager, melkboer en groenteman huis-aan-huis bezorgden. Paard en wagen (en op zondag zelfs een enkele koets voor de tocht naar de kerkdienst) bepaalden het straatbeeld.

Oekes eerste actieve herinneringen stamten uit de oorlogsjaren. Het was een beklemmende tijd. Ze was als jong kind gedrukt om te zeggen dat papa weg was, als de nazi's bij een razzia aanbelden. Terwijl ze heel goed wist dat hij in de kruipruimte onder het huis zat. Ook kan ze zich nog goed herinneren hoe ze met haar moeder en zus tijdens een bombardement in de kelder kast schuilden.

De Julianaweg in Utrecht – het verhaal

*We schrijven het jaar 1935
de Julianaweg in wording, een
kilometer lang
de huizen keurig op een rij in een vast
patroon, steen voor steen gemetseld
met – verrassend – een groenstrook in
het midden
uitspringende erkers, rode dakpannen
en – uniek – glas in lood in de ramen,
tegels in de gangen
rood, geel, blauw en zwart: de kleuren
in de stijl van Mondriaan
de Julianaweg, een kilometer lang,
voltooid!*

*De eerste bewoners, jonge stellen, ze
waren opgetogen:
een mooi ruim huis en alles nieuw
de groenteman, de melkboer heel
dichtbij, ze kwamen aan de deur
het buurtgevoel ontstond: de kinderen
speelden samen op
de stoep en in het perk, knikkeren,
hinkelen en touwtje springen
de burens kenden en hielpen elkaar
de lindebomen groeiden, de
rozenperken bloeiden
de Julianaweg, een kilometer lang*

*Toen kwam de oorlog, voor onze weg
een moeilijke tijd
Duitse laarzen, razzia's, angst, bezet
gebied
zelfs werd hij van zijn naam beroofd,
Juliana mocht niet meer
Laan 1942 moest hij voortaan heten,
op bevel*

*1945 de bevrijding: hij droeg weer trots
zijn oude vertrouwde naam
Julianaweg, een kilometer lang
Ook annexatie werd hem niet
bespaard: behorend bij Jutphaas
werd hij
ingelijfd bij Utrecht, hij werd stad
zijn nummering bleef hetzelfde en
staat nu voor eens en altijd verkeerd om*

*We schrijven het jaar 2025 en nog
altijd is daar de Julianaweg, een
kilometer lang
hoeveel generaties zijn hier niet in al
die jaren opgegroeid –
hoeveel levens niet doorleefd in liefde
en verdriet –
verhalen, een kilometer lang
en nog altijd zijn er jonge stellen, zijn er
kinderen, die vrolijk
spelen op de stoep en in het perk
is er het buurtgevoel: de
JulianaGroenGroep, de barbecues
de burenhulp, het is er allemaal*

*De Julianaweg, een kilometer lang
een weg om van te houden
kortom: het is de mooiste plek van
Utrecht
misschien zeg ik iets teveel –
maar voor de Julianaweg zijn geen
woorden ooit teveel!*

Gelukkig gingen ook deze donkere jaren voorbij en de vreugde van haar vader en moeder op Bevrijdingsdag, mei 1945, staat haar nog heel helder voor de geest. Ze weet nog goed dat ze toen als kind dacht: "Nu hoef ik nooit meer bang te zijn".

Ze beleefde er nadien vele vreugdevolle jaren, maar heeft ook veel moeilijke jaren gekend. Zo leden haar moeder en haar zus

aan zware depressies en werden ze beiden langdurig opgenomen in een psychiatrische kliniek. Ze heeft in die tijden veel steun gehad van haar vertrouwde woonomgeving, met de Burenhulp altijd dichtbij.

TAALLIEFHEBBER

De liefde voor taal en voor boeken was al van jongs af aan aanwezig bij Oeke. Thuis speelde ze als jong kind "bibliotheekje", waar ze haar eigen boekjes voor maakte. Ook kwam ze vaak in de kantoorboekhandel annex bibliotheek die op de Juliana-weg gevestigd was. Ze was altijd al met taal bezig.

Vele jaren later, in een periode van groot verdriet waarin niet alleen haar moeder maar ook een goede vriend overleed, begon ze met het schrijven van gedichten. Het was een soort reddingsboei voor haar. Met het schrijven, het vinden van woorden voor haar emoties, was ze in staat om het verdriet buiten zichzelf te plaatsen.

Sinds die tijd, begin jaren negentig, schrijft en publiceert Oeke gedichten en heeft ze zelfs meerdere prijzen ontvangen. Onlangs ontving ze van de gemeente Utrecht de Maartenspenning voor haar bijdrage aan het culturele leven in Utrecht.

BUURTBARBECUE

De Julianaweg kent veel bewonersinitiatieven. Zo is er een groep vrijwilligers die het groen van de groenstrook onderhoudt (de Groengroep), zijn er buurtfeesten en -barbecues. Ook de eerdergenoemde Burenhulp is er nog tot op de dag van vandaag. Zo zorgden Oekes burens voor haar boodschappen tijdens de hevige sneeuwperiode afgelopen januari.

In 2024 werd de jaarlijkse buurtbarbecue georganiseerd door Ardin Mourik en

Bernard Teunis, die enkele huizen verderop wonen. Deze mannen wisten dat Oeke Kruythof dichteres was en dat ze al haar hele leven de Julianaweg woont. Ze vroegen haar om speciaal voor de barbecue een gedicht over de Julianaweg te maken en dit voor te dragen.

***"In dit gedicht, dat
eigenlijk een ode is,
klinkt de liefde voor deze
weg heel duidelijk door"***

Dat wilde Oeke wel, ze vond het een verrassend idee. "Vreemd dat ik zelf nooit op het idee ben gekomen om

hier een gedicht over te maken", zo vertelt ze. De weken voorafgaand aan de barbecue ontstond het gedicht als vanzelf in haar hoofd: het was een natuurlijk proces. Ze was blij verrast met het resultaat.

Haar voordracht werd met veel enthousiasme ontvangen door de tientallen aanwezigen. Het gedicht bracht duidelijk haar liefde voor de Julianaweg naar voren. Het was voor alle aanwezigen heel herkenbaar. Het was een groot succes.

Door middel van een buurtinitiatief en met behulp van het Initiatievenfonds van de gemeente Utrecht, is er nu een monument van gemaakt. Op de kop van de Juliana-weg, vlak bij de Diamantweg, staat sinds kort een fraaie lessenaar die uitkijkt over de weg. Op deze lessenaar staat het gedicht, samen met een historische foto. Zo wordt het heden met het verleden verbonden, vanuit hetzelfde perspectief. De ode aan de Julianaweg heeft een blijvende plaats gekregen.

Je kunt ook luisteren hoe Oeke Kruythof het gedicht voordraagt, ondersteund door muziek van componist/wijkgenoot Niels Vermeulen. Scan de QR-code of ga naar: nielsvermeulen.com/julianaweg.

Wijkfoto

Het is de tweede woensdagavond van de maand en dat betekent dat er bingo wordt gespeeld in De Saffier. Bingomaster Willem roept in onmiskenbaar Utreks de nummers in de microfoon, controleert de volle kaarten en maakt droge (en soms schuine) grapjes. De prijzentafel biedt voor ieder wat wils en in de pauze zijn er nootjes en chips. Ook zin in een avond classic gezelligheid voor jong en oud? De volgende Saffierbingo is op 11 april (Saffierlaan 8, inloop 19.30 uur, aanvang 20.00 uur).

fotografie: Niels Spinhoven

Lina Rasoul helpt in de keuken met het klaarmaken van de maaltijden

VERBINDENDE IFTARDINERS

tekst: Elize van Wijk fotografie: Niels Spinhoven

Buurtcentrum Hart van Hoograven organiseerde dit jaar voor het eerst twee iftardiners: de maaltijd waarmee moslims na zonsondergang het vasten verbreken. Alle buurtbewoners waren welkom om aan te schuiven. Zo leerden ze meer over de ramadan én over elkaar.

MEER VERBINDING

Kleurrijke posters met informatie over de iftardiners trokken de afgelopen weken de aandacht van bewoners in Hoograven. Organisator Lina Rasoul wilde een gevarieerde groep enthousiast maken en stak daarom met haar collega Zaineb Alamiry veel energie in de promotie: "Deze avonden zijn bedoeld om mensen met verschillende achtergronden en culturen te verbinden, dus iedereen is welkom."

PERIODE VAN REFLECTIE

Terwijl de zon langzaam ondergaat, druppelen de bezoekers van het iftardiner het wijkcentrum binnen en nemen plaats aan lange tafels. Sommigen komen samen, anderen alleen. Deelnemer Yovanka herkent een aantal gezichten: "Ik ben postbode in de wijk en sluit wel vaker aan bij maaltijden vanuit het wijkcentrum." Ze stelt zich voor aan de dame tegenover haar, die hier vanavond samen met haar buurman is. Ze doen allebei mee aan de vastentijd en vertellen dat het voor hen een periode van rust en reflectie is.

NIEUWE MENSEN ONTMOETEN

Na het gebed geeft organisator Lina een korte uitleg over de betekenis van de iftar. De maaltijd start traditiegetrouw met dadels en water, gevolgd door een kleurrijke soep met brood. Deelnemer Ilse is zelf ook actief in het buurtcentrum en

geniet zichtbaar: "In de Turkse en Marokkaanse keuken worden net als in de Indiase keuken veel kruiden gebruikt, heerlijk! En het is leuk om vanavond veel nieuwe mensen te spreken."

LEGE PANNEN EN VOLLE BORDEN

In de keuken wordt ondertussen hard gewerkt. Pannen met Turkse bulgur, aardappelen en kip worden leeggeschept en karren met volle borden worden de keuken uitgereden. Ondanks de drukte is het team goed op elkaar ingespeeld en wordt er ook veel gelachen. Maar tijd om zelf te eten is er voor hen nauwelijks: "We zijn hier echt om de deelnemers een mooie avond te bezorgen", legt vrijwilliger Miranda uit.

RAMADAN QUIZ

Terwijl de deelnemers van hun maaltijd genieten, start Çağrı van Stichting Secu een quiz met vragen over de ramadan.

Çağrı presenteert een quiz over de ramadan

Mariola, Leila, Miranda, Lina, Zaineb en Hakim organiseren de diners

Mag je ook buiten de ramadan vasten? En wat als je per ongeluk een dag mist? Samira en haar dochter Bahar doen fanatiek mee en hopen een plekje in de top drie te bemachtigen. Vriendin Sarah is er vanavond ook bij: "Ik ben veel alleen thuis, dus Samira nam mij mee. Daarom is dit voor mij een heel bijzondere avond."

DOEL BEREIKT

Na afloop worden de winnaars bekendgemaakt. Beste vrienden Roan en Mohammad zijn in de prijzen gevallen en gaan naar huis met een doos vol turks fruit. "We kennen elkaar al sinds de basisschool en ik vast deze ramadan ook een paar dagen mee met Mohammad", vertelt Roan. De grote winnaar is Muzeyyen. Ze deelt haar turks fruit uit aan de anderen aan haar tafel: "Het gaat mij niet om het eten, maar om het samenzijn."

Aan het einde van de avond blikt Lina Rasoul terug op een geslaagd diner: "We kregen vijftig aanmeldingen voor vanavond, maar er waren zelfs nóg meer mensen. Dus volgens mij hebben we ons doel zeker bereikt."

BOVENLANGS

tekst: **Joop-Maris Vollering** en **Eveline de Vries** fotografie: **Dolf de Meijer**

In Bovenlangs gaan Joop-Maris en Eveline langs bij de eerste etage en hoger in Hoograven, Tolsteeg, Rotsoord en Bokkenbuurt. Op de eerste verdieping van de Barnsteenlaan ontmoeten ze Noa.

Hoe heet je en hoe oud ben je?

Ik ben Noa en ik ben 24 jaar.

Wat voor werk of school doe je?

Ik zit in het vierde jaar van de opleiding Ergotherapie. Ik wilde graag iets doen in de zorg, het liefst een combinatie van het fysieke en mentale. Dat vind ik helemaal in deze studie.

Met wie woon je hier?

Ik woon hier samen met mijn huisgenoten: Diem, Rosa en Sanne. We hebben het heel gezellig samen, lopen veel bij elkaar naar binnen. Als we tegelijk thuis zijn, eten we samen.

Hoelang woon je al in de wijk?

Sinds september 2025. Daarvoor woonde ik in De Bilt. Maar dit is de tweede keer dat ik hier woon: ik heb ook al een keer een halfjaar in onderhuur gezeten.

Wat vind je leuk en minder leuk aan Tolsteeg?

Het is sowieso een heel gezellige buurt. Het is altijd bruisend en alles is dichtbij. Wat ik hier niet zo leuk vind, is dat er soms veel vuurwerk is. Vooral rond oud en nieuw.

Wat voor soort dingen doe je zoal in de wijk?

Ik doe hier mijn boodschappen en ik wandel soms richting Ledig Erf of Vaartsche Rijn. En ik ga regelmatig naar de bibliotheek om te studeren of te printen.

Wat heb je vanmorgen gegeten?

Een bakje bosvruchtenyoghurt met een kop koffie.

Wat heb je vandaag gedaan waar je gelukkig van werd?

Ik kreeg mijn cijfer voor mijn scriptie, een 8! De scriptie ging over ergotherapie voor vrouwen met een postnatale depressie. Ik ben blij met die 8, maar het had van mij ook wel een 8,5 of een 9 mogen zijn.

Met wie zou je wel eens iets willen drinken?

Ik weet zo snel niemand. Dus laat ik zeggen: mijn vriend. En mijn moeder. Dan gaan we met z'n drieën iets drinken bij Barista op de Neude. Daar werkt mijn huisgenoot.

Wat zie je als je naar buiten kijkt?

Verderop zie ik de kop van de *Hongerige giraffe*, de muurschildering van JanIsDeMan. En we zitten ook altijd naar de boom hiervoor te kijken. In de zomer zit er soms een vogelnest in.

Wat vind je ervan om op de eerste etage te wonen?

Daar heb ik eigenlijk nooit zo over nagedacht. De eerste etage vind ik wel het fijnst, denk ik, omdat ik een balkon heb en maar één trap op hoeft te lopen.

PARKEREN IN DE TROUBADOURHOF

Ik doe eigenlijk alles met het ov, maar soms moet ik optreden en moeten er spullen mee. Daarvoor mag ik de auto lenen van mijn ouders. Een gezellige, oude, betrouwbare Mitsubishi. Met die auto voel ik mij altijd een beetje Pluk van de Petteflet: een minikamertje in de Petteflet maar wel een 'eigen' wagentje.

Als ik hem een keer om de hoek parkeer, schrik ik me dood. GOEDEMORGEN! Een vrouw, nog in ochtendjapon, bonst op mijn raam. Ik ben bang dat ik iets verkeerd heb gedaan, en dat heb ik ook volgens de vrouw, door een vreemde auto in haar straat te parkeren.

Ze klaagt en klaagt over de auto's in haar straat. Ze heeft zelf ook een auto. In de straat. Hoe vervelend als die daar niet kan staan? Hoe belachelijk haar oproep ook is, is die wel duidelijk: of wij er niet meer kunnen parkeren, zodat zij altijd plek heeft. Ze vraagt of ik het even aan mijn burens wil laten weten. Tuurlijk.

Ze wil niet dat anderen parkeren in haar straat. Het zal ook vast een shock zijn dat anderen naar haar Albert Heijn gaan. Dus laat ik ook even van het moment gebruikmaken om op te roepen om dat ook niet meer te doen. Ze staat ook vast liever in de sportschool alleen, dus daar kunnen we ook niet meer naartoe. En bus 1? Dat is haar bus. Dus of we even een andere bus kunnen nemen.

Eigendom. Iemand moet ooit als eerste een hek om iets hebben gezet – dit is nu van mij – en klasse was geboren. Daar moet je tegen optreden. Al zit het in iets kleins. Ik ben helemaal voorstander van delen en alles met elkaar hergebruiken behalve tampons en wc-papier. Maar een algemeen parkeervak is toch wel *the bare minimum*.

Inmiddels zijn er werkzaamheden in de Troubadourhof en kan niemand er parkeren. Ik ben benieuwd of er auto's zijn weggesleept, wat overigens een leuke baan voor haar zou zijn.

Jonas
vandalen.nl

Jonas van Dalen schrijft over zijn ervaringen als containerbewoner aan de Pagelaan

“BRIDGE IS EEN SPIEGEL VAN DE ZIEL”

Tekst: Marijke de Ruiter fotografie: Niels Spinhoven

Al vijftig jaar is bridge een passie voor Hans Lemmen. Wat thuis begon met bridgen met zijn ouders, groeide uit tot een bridgeschool in onze wijk. Voor Hans is bridge meer dan een spel: het verbindt mensen, houdt de geest scherp en zorgt voor vriendschappen voor het leven. In een warme, huiselijke sfeer laat hij iedereen – jong en oud – ontdekken hoe verslavend leuk bridge kan zijn.

Hans Lemmen (62) woont aan de Juliana-weg en bridget al vijftig jaar, momenteel bij bridgeclub BC'80 in Oog in Al. "Mijn ouders waren dag en nacht aan het bridgen. Dat krijg je mee. Inmiddels besteed ik 75 procent van mijn tijd aan bridge. Daarnaast geef ik bijles economie en wiskunde."

EEN VLIEGENDE START

De bridgelessen begonnen in 2004: "Thuis op zolder, privélessen aan vier mensen. Door de mond-tot-mondreclame groeide de belangstelling. Met twee tafels, dus acht mensen, was het vol op zolder." De bridgeschool nam een vlucht door het project Denken en Doen (2012) van de Nederlandse BridgeBond en de gemeente Utrecht. "Het idee was om mensen achter de geraniums vandaan te krijgen. Toen werd het meer dan een hobby."

VOOR IEDEREEN

"Bridge is niet alleen voor oudere mensen, het is echt voor iedereen", zegt Hans. "Hou je van spelletjes, dan hou je van bridge. Het spel is lastig, maar iedereen kan het leren. Er zit heel veel in, ieder spel is anders. En het is sociaal; bij de drives

(wedstrijden) ontmoet je nieuwe mensen. Kom je alleen, dan koppel ik je aan een andere speler. Daarbij kijk ik of mensen bij elkaar passen. Soms ontstaan er vriendschappen voor het leven. Iedereen kan zich aanmelden voor de drives, ook niet-cursisten."

VERSLAVEND

Hans geeft op maandag en dinsdag groeps-cursussen. En soms privélessen bij mensen aan huis. "Tijdens de lessen wordt er wel wat verwacht van de cursisten", vertelt Hans. "Je moet thuis de lessen voorbereiden. Daarna gaan we aan de slag met het spel en kun je vragen stellen. Wat je zelf mee moet brengen? Focus en enthousiasme. Je moet je willen verdiepen in de theorie. Duik er gewoon in. Bridge is

uitdarend. Als je er eenmaal aan begonnen bent, is het verslavend. Het geeft energie."

"Als je er eenmaal aan begonnen bent, is bridge verslavend"

Hij vervolgt: "Bridge is een spiegel van de ziel. Als je bijvoorbeeld slecht bent in het kiezen van een nieuw bankstel, dan zie je dat terug in bridge. De twijfelaars, de emotionele bridger. Je karaktereigenschappen komen boven in het spel."

APRÈS-BRIDGE

Hans organiseert zijn cursussen en bridge-drives in het Scoutinggebouw aan de Verlengde Hooggravenseweg 150A. "In een huiselijke sfeer. Ik ben trots op wat we hebben opgebouwd."

Dat is te zien tijdens de woensdagdrive. Bij binnenkomst wordt er gezellig gekletst onder het genot van een kop koffie of thee. Aan de après-bridge is ook gedacht. De wijn en borrelnoten staan klaar voor na afloop.

Na de indeling gaan de spelers van start. Serieus, gedreven, maar er wordt ook gelachen. Het is gezellig. Een deelnemer is zelfs gestopt met werken op woensdagmiddag om mee te kunnen doen. Over een ding zijn ze het allemaal eens: "Bridgen is vooral leuk. Je kunt er je energie in kwijt. Iedereen kan het doen, ongeacht je fysieke gesteldheid en je opleidingsniveau. Het is sociaal en goed voor je hersenen. En hier bij Hans is het ook gezellig."

Meer weten over bridgeles of over de bridgedrives? Kijk op de site van Hans Lemmen: www.bridgevooriedereen.nl.

Iedere woensdag organiseert Hans bridgedrives

“MUZIEK VERBINDT” DE KLANKSTEEN 12,5 JAAR

tekst: Loulou Edelman fotografie: Dolf de Meijer

In september 2013 kreeg het Tolsteegplantsoen zijn eigen muziekpodium: De Klanksteen. Dat is nu 12,5 jaar geleden, dus het is tijd voor een feest. Om het jubileum te vieren, laat het bestuur bij banketbakkerij Wammes een taart maken. Die wordt aangesneden tijdens de seizoensopening op Koningsdag. Coby van Ouwerkerk, voorzitter van Stichting De Klanksteen, vertelt over het verleden en over de plannen voor dit jaar.

Coby: "De Klanksteen is een burgerinitiatief. In 2008 wilde minister Ella Vogelaar achterstandswijken opliften. Er werd gevraagd of bewoners ideeën wilden inbrengen." Vanuit hun huiskamer kijken Coby en haar man Hans uit over het Tolsteegplantsoen. "Er verschenen ligstoelen à la Park Lepelenburg, maar wij misten nog een muziekpodium. Muziek verbindt. Het leek ons leuk als burens gezellig met elkaar van muziek- of toneeloptredens zouden genieten. Dat idee hebben we ingediend, niet wetende wat we ons op de hals haalden."

RIETVELDKLEUREN

Het wijkbureau omarmde het idee en Coby en Hans verzamelden genoeg handtekeningen om het initiatief te ondersteunen. Drie andere geïnteresseerde bewoners sloten zich aan en ze gingen

brainstormen. De jongste zoon van Coby en Hans heeft het podium ontworpen, in de stijl van Gerrit Rietveld. De contouren van de omringende flats (de schoorstenen op de hoeken en het puntige dak) zijn te herkennen in het ontwerp.

In september 2013 is De Klanksteen officieel geopend. Coby: "We wilden de originele RAL-kleuren van Rietveld gebruiken. We zijn geholpen door het Centraal Museum, waar de bekende stoel van Rietveld staat. Dit voorjaar wordt het podium opnieuw geschilderd. We zitten erbovenop dat de schilder de juiste kleuren gebruikt."

ALTIJD EEN SPRINGKUSSEN

Koningsdag is elk jaar het startschot van het seizoen, met een wijkmarkt op kledjes. Coby: "Elke laatste zondag van de maand organiseren we iets en in september sluiten we het seizoen. De muziekstijlen zijn heel gevarieerd. We bieden ook buurtgenoten een podium. Amateurbandjes zijn het leukst. Een belangrijke doelgroep zijn ouders met kinderen; we hebben altijd een springkussen. Dit jaar willen we op eerste pinksterdag een familiedag houden voor jong en oud. Dan komt een leuke theatergroep een voorstelling geven en we houden een sjoelwedstrijd."

POPPEKAST

Wat waren hoogtepunten in de afgelopen 12,5 jaar? Coby: "Vorig jaar hebben we voor het eerst als experiment een buitenbios georganiseerd. Dat was echt een succes. We hebben altijd catering: een broodje bockworst, bier, wijn, een limonadetap voor de kinderen. Als mensen met hun eigen biertje komen, doen we daar niet moeilijk over."

"Wat ook altijd populair is, zijn de poppenkastvoorstellingen van Fritsje Duikelaar, ouderwets met Jan Klaassen, Katrijn en de politieagent. De kinderen vergeten helemaal dat er een man in die kast zit. De ouders staan te genieten."

"We prijzen ons gelukkig met ruim twintig vrijwilligers. Alle vrijwilligers kunnen goed met elkaar door één deur. Als je na afloop van optredens aan het opruimen bent, hebben we een tevreden gevoel. We hebben het toch weer gedaan met z'n allen."

De Klanksteen zoekt nog versterking voor het bestuur. Kijk voor meer informatie en de programmering op www.deklanksteen.nl.

Colofon

OVER AANZET

Aanzet is een inhoudelijk onafhankelijke wijkkrant voor en door bewoners van Hoograven, Tolsteeg, Rotsoord en Bokkenbuurt. Aanzet is een uitgave van de Stichting Wijkkrant Aanzet en verschijnt vijfmaal per jaar.

NIEUWS OF ACTIVITEITEN MELDEN?

Mail naar redactie@wijkkrantaanzet.nl of schrijf naar:
Redactie Aanzet,
p/a Duurstedelaan 105,
3525 AP Utrecht
www.aanzetnet.nl

REDACTIE

Paul Ahsmann, Simone de Bruijn, Loulou Edelman, Jos de Groot, Dolf de Meijer (fotografie), Emily Palmer, Marijke de Ruiter, Marleen Schlichting (fotografie), Niels Spinhoven (fotografie), Elize van Wijk en Sophia Zürcher

MET MEDEWERKING VAN

Joop-Maris Vollering en Eveline de Vries

VORMGEVING

Yvon Schuurmans, summumontwerp.nl

OPLAGE

5.500 exemplaren

DE VOLGENDE AANZET

Verschijnt in juni 2026

BESTUUR

Jos de Groot (voorzitter), Loulou Edelman (secretaris) en Jantien de Boer (penningmeester)

Aanzet wordt gemaakt met steun van het Initiatievenfonds

OPHAALPUNTEN

Bibliotheek - Smaragdplein 100
Camping Ganspoort - Helling 87
Hart van Hoograven - 't Goylaan 77
De Helling - Helling 7
Trefpunt Nieuw Plettenburgh - Oud-Wulvenlaan 6
Nieuw Rotsoord - Briljantlaan 101
De Saffier - Saffierlaan 8
Wijkbureau Zuid - 't Goylaan 75 (tot 1 april)

WIJK I ♥ HOOGRAVEN PUZZEL

Leer je wijk tot in de kleinste details kennen met deze zoekpuzzel. Er zitten acht verschillen tussen deze twee foto's van het rijtje huizen aan Heuveloord. Kun jij ze vinden?

Heb je alle antwoorden gevonden? Stuur dan je oplossing uiterlijk 30 april 2026 in via redactie@wijkkrantaanzet.nl en maak weer kans op de ultieme wannahave: zo'n kekke I ♥ HOOGRAVEN-tas. We verloten er drie onder de juiste inzendingen.

De oplossing van de vorige wijkpuzzel was: "Kom schrijven voor Aanzet".

WIJKKUNST

tekst: Sophia Zürcher fotografie: Marleen Schlichting

Herdenkingskunstwerk Pneumaphyllotaxis Tolsteeg

Gemaakt door: Het Uitvindergilde

Waar: Begraafplaats Tolsteeg, Maansteenweg 1

Onthuld: 2 november 2022 (Allerzielen)

In plantsoenen, op pleinen, aan muren. Onze wijk staat vol kunst – dag en nacht gratis toegankelijk. Wat zijn de verhalen achter deze kunstwerken in de openbare ruimte?

De tijd op een begraafplaats voelt anders. Alsof hij even stilstaat. Een harde knip tussen leven en niet-leven. Voor de nabestaanden tikt de tijd onvermijdelijk door, steeds weer door.

Wie begraafplaats Tolsteeg binnenwandelt, ziet als eerste een grote klok. Het bovenste gedeelte van het kunstwerk – want dat is het – is een dakruiter: een siertorentje dat normaliter op de nok van een dak staat. Deze dakruiter stond ooit op een runderkoelhuis aan de Amsterdamsestraatweg. Toen het gebouw zo'n 25 jaar geleden werd gesloopt, bleef het torentje bewaard. Het was de bedoeling het terug te plaatsen op een van de overgebleven gebouwen, maar dat is uiteindelijk nooit gelukt. Jarenlang stond het in een gemeentelijke opslagplaats.

EEN TWEDE LEVEN

"De collega's van Bijzonder gebruik openbare ruimte hebben ons benaderd of wij een doel hadden voor de dakruiter en zo is het aan het rollen gekomen", vertelt Tanja Medema, bedrijfsleider Begraafplaatsen van de gemeente Utrecht. "Het torentje leende zich er uitstekend voor om er een luidklokje en een nieuw uurwerk in te maken. Een luidklok is geen must op een begraafplaats, maar sommige mensen vinden het mooi om bij een uitgeleide de klok te luiden."

Medema en haar collega's wilden daarnaast ruimte maken voor herdenkingsplaatjes. Zij gaven Het Uitvindergilde, een Utrechts ontwerpcollectief, opdracht om een passend ontwerp te maken. Het torentje kreeg een onderstel, zodat je eronder kunt staan. Als je omhoog kijkt zie je ronde metalen plaatjes met daarin namen, geboortedata en sterfdata gegraveerd.

GEDENKPLEK

Het kunstwerk werd in 2022 onthuld. Toch staan er namen op van mensen die overleden zijn in 1963 of nog eerder. De plaatjes zijn aangevraagd voor mensen van wie het graf niet wordt verlengd, of niet kan worden verlengd. Een graf huur je immers voor een bepaalde termijn. Grafrechten kunnen soms worden verlengd, maar niet bij een zogeheten algemeen graf – dat heeft een vaste termijn van tien jaar.

"Het is een behoefte van sommige mensen om, nadat een graf is opgeheven, toch nog een plekje te hebben om de overledene op Tolsteeg te herdenken", legt Medema uit.

OMHOOG

Onder de dakruiter kijk je dus omhoog. Dan gaan je gedachten vanzelf mee omhoog. Veel religies situeren het hierna maals boven ons, in de lucht. Afhankelijk van wat je gelooft, gaan je gedachten uit naar zielen die zijn opgestegen naar de

hemel, of zijn opgegaan in een algemene levenskracht of misschien gewoon zijn vervlogen.

Dat brengt ons bij de eerste helft van de titel van het kunstwerk: *Pneumaphyllotaxis*. 'Pneuma' is Oudgrieks voor adem, maar ook voor luchtstroom, wind of geest. Dat verwijst allicht naar de laatste adem die oplost in iets groters. En naar onze geest waarmee wij overledenen levend houden in onze herinnering.

En het tweede deel? 'Phyllotaxis' is een patroon, bijvoorbeeld van hoe bladeren rond de stengel van een plant groeien. De herdenkingsplaatjes zijn volgens zo'n natuurlijk patroon gerangschikt. "Dit patroon ligt aan de basis van het leven. Het leek ons mooi om het patroon ook te gebruiken bij het afsluiten van het leven", schrijven Roland Lips en Boele Zwanenburg van Het Uitvindergilde op de website van de gemeente.

De klok tikt de tijd, onverbiddelijk en precies. Maar onder het uurwerk ontvouwt zich een patroon dat ouder is dan wijzelf – zichtbaar in dennenappels, bladeren aan takken, zonnebloemen. Het herinnert eraan dat ieder leven deel uitmaakt van een groter geheel. Misschien voelt de tijd op een begraafplaats daarom anders.

WIST JE DAT...?

...in de aula van de begraafplaats ook een markant kunstwerk te zien is? Een originele muurschildering van M.C. Escher. Lees het verhaal daarover in [Aanzet 110, december 2024](#).

OPRUIMACTIE WEESFIETSEN EN FIETSWRAKKEN

Een paar keer per jaar houdt de gemeente een opruimactie van weesfietsen en fietswrakken. Zo komt er stallingsruimte vrij en we voorkomen dat fietsen op gevaarlijke of storende plekken staan.

HOE VERLOOPT EEN OPRUIMACTIE?

In de week van 9 februari zijn we begonnen met het labelen van de fietsen. Dit doen we op locaties waar meldingen zijn gemaakt en op de hotspots (plekken waarvan we weten dat er veel weesfietsen en fietswrakken zijn).

In de week van 13 maart verwijderen we alle fietsen waaraan nog een label hangt. De verwijderde fietsen gaan naar het fietssendepot van de gemeente (Labrardoordreef 13). Daar bewaren we ze nog twee weken.

EEN WEESFIETS OF FIETSWRAK?

Een weesfiets is een fiets die in de openbare ruimte staat en al langere tijd niet meer is gebruikt. In de meeste delen van de stad mogen fietsen maximaal 28 dagen op 1 plek blijven staan. In het centrum is dat 14 dagen.

Weesfietsen zijn vaak nog in goede staat. Maar omdat ze er al zo lang staan, houden ze stallingsplekken bezet.

Een fiets wordt beschouwd als een fietswraak wanneer minimaal twee onderdelen

niet in orde zijn. De wielen zijn bijvoorbeeld krom, de banden zijn lek of alleen het fietsframe staat nog in het rek.

WIJKBUREAU ZUID VERHUIST PER 1 APRIL

In Utrecht zijn op verschillende plekken wijkbureaus. Hier kunnen bewoners terecht met vragen, meldingen en ideeën over hun buurt. Door bezuinigingen binnen de gemeente verhuizen vanaf 1 april twee wijkbureaus: Binnenstad en Zuid.

De gemeente maakt deze keuze omdat er door bezuinigingen minder geld beschikbaar is. Met deze verandering blijft de gemeente aanwezig in de wijk, maar op minder locaties. Zo wordt het beschikbare geld zo goed mogelijk ingezet voor de buurt.

NIEUWE LOCATIE WIJKBUREAU ZUID

Wijkbureau Zuid verhuist naar Wijkbureau Zuidwest. Het bezoekadres is Al-Masoedi-laan 188. Wijkbureau Zuid blijft het aanspreekpunt voor bewoners in de wijk. Alleen is dat vanaf april vanuit andere locaties en meer op afspraak.

Ook na 1 april blijft het wijkbureau u helpen bij vragen, zorgen of ideeën over uw straat of buurt.

DE WERKWIJZE EN CONTACTMOGELIJKHEDEN VOOR U OP EEN RIJ:

- » U kunt altijd bellen naar 14030 of mailen naar zuid@utrecht.nl met vragen of ideeën.
- » U kunt zonder afspraak binnenlopen bij wijkbureau Zuidwest op maandag tot en met vrijdag tussen 9.00 en 13.00 uur.
- » U kunt via telefoon of e-mail een afspraak maken op een moment dat u beter uitkomt. Samen wordt een tijdstip en locatie afgesproken.
- » Op www.utrecht.nl/zuid ziet u (zodra bekend) waar en wanneer de inloopsprekuren in de buurt zijn. Hier ziet u ook wanneer wijkwethouder Senna Maatoug spreekuur in de wijk heeft.
- » Voor het afgeven van gevonden voorwerpen kunt u terecht bij een van de andere wijkbureaus of op het Stadskantoor.
- » U kunt een afvalknijper ophalen bij een van de andere wijkbureaus.